

waesem. Urwaste küll olli sedda aastat,
et mehhel ep olnud kahjo ommas waesus-
ses. Jõse olli haiasane mees, ja naene ja
lapsed nendasammoti. Aita, keige temma
waesussega, wõttis tulli õsel ärra — ei
tea kust olli lahtipeäsnuud. — Waene mees
püdis aidata, agga sai sure kahjo. Agga
keigewähhem waew se weel olli. — Poeg
olli hoostega wäljal, agga ei tulnud mitte
koio. Jõsa läks järrele kartes, ja leidis,
parrago Jummal, lapse surnud maast, ja
hobbone olli tedda lõhfunud. Ta wõttis
lapse sülle, kandis nuttes tedda tuppä, ja
jallad wärrisesid temma al, ja temma ei
lausund sannagi. Panni poia nälud istme
peäle ja istus temma ette mahha, ja wah-
tis ilma sanna lausumatta surno kehha
peäle, agga naene ja tüttred nutsid sure
heälega, ja ep olnud temmal enam poege.
Menda olli mehhe ello otjato waewanäg-
geminne ja Jummal satis temmale sedda
waewa, et ta olli armas Lemma melest,

ja et tahtis tedda selletada, ja teistelegi
näidata, mis wagga inimenne keik sudab
kanda. Ei heitnud mees mitte meelt ärra;
ei kerjand egaa nurrisend, waid kannatas
taslase waimoga. Esimesesed õnnetusesed
saatsid tedda agga sedda ussinamaks min-
nema omma tö kallal, agga teistes jälle
piddas kinni ussust ja lotussest, ja mõtles
selle peäle mis taewas tulleb.

Kui tundis surma ennesele liggi joud-
wad, satis siis õppetajale teädust, ennast
wägga woimato ollewad, keige omma per-
rega. Õppetaja tulli tedda waatma, agga
hülle meel olli ausal mehhel nähjes. Ühhe
wodi peäl olli wagga mees omma naesega
maas, — ja se naene olli wäärt temma-
ga ellada ja kannatada; — ja teise sän-
gikesse peäl ollid nelli tüttarlasi, keik kõh-
hotõwwees maas. Armas Jummal! mit-
to waewa küll leitakse mouniford ühhest
ainsast urtsikussest? Õppetaja, aus mees,